

„Négy utolsó ének”

(R. Strauss és mindannyiunk emlékére)

1.

Nincs méltó válasz. Vigasztaló sincs.
S kellő szomorúság, a nem-létből való.
Állatok érzelmeivel menekülünk a tipró
világosságból, mely angyaloké lehet csak.
Nekünk, szegényeknek a szívdobogásunk is
kegyetlenség: ölelésnek véljük
a semmiben kaszázó karokat.
Föl kéne támadnunk elevenen.

2.

És ellenszegülni, mint vizesárok előtt
verseny vágátától csapzott paripa.
Rejtőzni ismerős időbe: hinni
Duna darabnak villódzását óvóhely
vigaszában, hol gyertyaláng árnyéka
lombozódik néma szélben és
ima suttogás éjszakai hullámverése
hajt egymás langyos lélegzetébe.
Esetlen sorsát szorongó állat
veti csak véletlen vég elébe,
minket a maradék virág se szánjon.
Iszony verítékében nevetgélünk,
szívünk képtelenségek otthona:
sietve hiszünk hihetlent,
vergődő magunk hallgatag madár.
Ki szabadítja majd ki fény-idők
fenséges hálójából, megadva néki
a méltó kétségbeesés kegyelmét?

3.

Lehetetlent a szívbe
csak nevetés kerít be.
Sírván is boldogok
Isten bohócai.
Suttogva szól a dob

a bordák ketrecéből.
Ha itt lubickol fénye,
hát hova lett a tó?
Két csésze térd helyén
csak fű hever s mikor
nincs már, fülhallgató
ricsajhoz idomulva
sóbálvány tétlen
dallammá lesz akit
nem láttam még, csak újra:
hajcsat nyara vakít
és meztelen bokor,
míg makacsul vidám
szíve dobol, dobol.

4.

Teremtés ez is: a gyász. Létezésünk
eltűntetése, az egyszer lehetséges,
az egyetlen idő-csillanás szent
fölszámolása. Közeli álom
test melege, homály, hallucinált
mindenség borul ránk anya és
hitves öleléssel s benne hiszékeny
nyár játékaival örökkévalóság.
Mint csimpaszkodó gyereklány
homlokán átfutó fényfolt, vagy
galamb árnyéka. És fogantatás
észrevétlen csöndje a hirtelen
megálló szíoben is. Mikor
lét-izgalma a testnek
kicsikart örömré mozdul
a termékenyülés éhségében
és áhítatában: mikor a visszavont
lét világűr tágassága mélyén
már csak a képzelet cselekvő.
Mikor a halál is teremtés.